

Осемдесет и четвърта глава

След като успях да отворя и прочета книгата, която ми даде Винко Станс, реших да я продължа, като описвам истинските събития, а не някои измислени. Казах на Винко Станс за своето решение и той се съгласи. Обясни ми, че неговото желание било същото, защото щели да настъпят нови промени и тогава няма да си спомняме и този живот, а ще имаме други спомени. Попитах Винко Станс защо ще има нови промени, не е ли направена само една промяна. Той ми отговори, че малката промяна, която направил в миналото, довела до други промени, които не е трябвало да се случват. Затова той трябвало да се върне в миналото отново и да направи друга промяна, която трябва да поправи неправилните промени.

Всичко това звучеше доста объркващо и по никакъв начин не можех да си представя как така може да се върнеш в миналото, да направиш някаква промяна, след това да се върнеш в промененото вече настояще и да имаш спомени от друго минало, различно от това, за което си спомнят всички останали. Винко Станс ми обясни, че това е напълно възможно, защото използва построение за връщане в миналото, което запазва всичко непроменено в човека, който пътува през времето с негова помощ. По този начин Винко Станс запазил в светещата си плоча книгата, която според него съм бил написал преди промяната.

Попитах Винко Станс сега ще запази ли пак старата книга и допълненията, които ще направя, и той потвърди. Каза, че дори и стотици или хиляди пъти да се наложи да прави промени, книгата всеки път ще се запазва.

- А ако попаднеш на друг мене, който е писал и преди това книга, коя ще се запази? - попитах аз.

- Първата книга ще пазя винаги непроменена – отвърна Винко Станс. - Ако попадна на друг тебе, който е писал книга преди това, ще запазя и нея непроменена. Всички тези спомени са истински, само че са записани на различни черти на времето. Чертите на времето са ръководещите, по всяка отделна черта на времето протича различен живот, с различно минало, настояще и бъдеще. Но тези черти тръгват от една точка или се пресичат в една точка, в която животите по различните черти много си приличат. Колкото повече се раздалечават тези черти, толкова по-малко си приличат животите.

Думите на Винко Станс ме объркаха още повече. От тях излизаше, че има много еднакви хора по различни черти на времето и всички те си живеят техните животи и си имат спомени, които могат много да си приличат или да бъдат много различни.

Винко Станс разбра моето недоумение и каза:

- Всичко това, което ти разказвам, е обърквашо за теб, защото са ти необходими още много познания, които ще трупаш с времето. Все още нямаш достатъчно такива познания и ми е трудно да ти опиша света с понятията, които познаваш. Светът е много по-сложен и за да го разбереш няма да ти стигне един живот. Но все пак главните неща ще успееш да схванеш.

- И кога ще мога да започна да уча всички тези неща? - попитах аз Винко Станс.

- За да можеш да се запознаеш с натрупаните знания на жителите на Алтре Мунс, ще трябва да можеш да четеш книгите им – започна да ми обяснява Винко Станс. - Книгите можеш да отваряш на светещата си плоча, но тълкуванието на твоя език все още не е напълно

точно и понякога няма да можеш да разбереш почти нищо. Аз се опитах да запиша в свитъка на светещата плоча списък от нареждания, който да помага за разтълкуване на нашите книги на твоя език, но за това е необходимо много време и много труд, а един сам човек не е в състояние на извърши това. Когато младите хора от вашия народ започнат да изучават езика на жителите на Ранкодом, те постепенно ще подобрят и списъците с нареждания, записани в свитъка на светещата плоча, които помагат за разтълкуване на нашите книги на вашия език. Тогава за много от думите и изразите, на които все още не съм намерил съответствия, ще се намерят такива, и тълкуванията ще станат по-точни. След години много от нашите книги ще бъдат разтълкувани на вашия език и вашите хора спокойно ще изучават натрупаните знания на много поколения жители на Алтре Мунс

- А няма ли да можем по-бързо да изучаваме вашия език? - отново попитах аз. - Заедно с ученето на четене и писане не можем ли да започнем да се учим да разбираме първо някои простички неща на вашия език, а след това, лека-полека, и по-сложни?

- Това е напълно възможно – потвърди Винко Станс. - Още от следващия ден мога да ви доведе няколко учители по нашия език, които да започнат да ви учат. Отначало ще ви показват думи, които могат да се обяснят с движения на ръцете, с израз на лицето, с рисунка или с показана вещ. През това време ще ви показват и нашите писмени знаци, как се записват думите и изразите на нашия език и как се четат. Когато значенията на думите станат по-трудни за обяснение, защото нашите учители не знаят вашия език, ще започнете да търсите тълкуване на значението в светещата плоча. Ако и тогава не намерите значението, аз ще ви помогна с радост, ако мога. В

речника, който ученичките от Ранкодом ти подариха при влизането ти за пръв път в нашия град, ще намираш обяснение на всяка дума със сложен смисъл с по-прости думи и примери. Но за да можеш да използваш този речник, ще ти трябва да натрупаш доста думи от нашия език в главата си.

Когато Винко Станс спомена речника, който ми беше подарило едно момиче при пристигането ни в Ранкодом, аз си спомних описанието в книгата и разбрах, че то много прилича на истинския случай. Значи някои събития не бяха различни. Речникът лежеше на масата в моята стая, точно до светещата плоча. Бях питал няколко пъти Винко Станс за знаците от тяхната писменост и си ги бях записвал на един бял лист. Срещу всеки знак бях написал как се чете, като за тази цел бях използвал наши букви. Когато Винко Станс ми беше обяснил, че някой знак се чете по по-особен начин и че няма наша буква, която да покаже това, бях записал, че този знак напомня или е близък по звучене на някоя наша буква, а също и по-подробни обяснения за изговора, ако бяха необходими.

Освен това, списъците с нареждания, записани в светещата плоча, които помагаша за тълкуване на книгите от Ранкодом на нашия език, както и книги на нашия език – на езика на Ранкодом, много ми помагаша, защото при тълкуване на думите и изразите можех да накарам светещата плоча да ми ги изговори колкото пъти поисках, докато не разбере как точно се четат или изговарят.

След това започнах да търся думите в речника и да се опитвам да прочета обясненията им на езика на Ранкодом. Всяко обяснение на значението на сложна дума беше малко четиво. Ако не знаех някоя от простите думи, търсех я или в речника, или я написвах в светещата плоча и там търсех значението ѝ на нашия език. Така лека-полека

започнах да си съставям свой речник, който ден след ден ставаше все по-голям. Винко Станс ми показа как да подреждам записаните думи според последователността на буквите само с няколко докосвания върху нарежданията на светещата плоча.

От следващия ден, двайсет и четвъртия от пристигането ни, в училището на Ранкодом започнаха да идват учители, които започнаха всеки ден след пладне да ни учат на езика на жителите на Ранкодом.

Сутрин учехме на четене и писане хората, а след пладне и учители, и ученици започвахме да учим езика на жителите на Ранкодом. Много от нашите хора не можеха да чуват добре думите от този език и твърдяха, че им звучат като бълнуване. Аз също имах такова мнение, но не исках да обидя нашите домакини и затова не споменавах пред никого, особено пред Винко Станс това. Отначало трябваше всяка дума да я чуя по стотина пъти, за да разбера как точно се изговаря, а след това запомнях как се пише.

И така, започнах да се подготвям за времето, когато щях свободно да чета книгите от Ранкодом и да се запознавам с огромното знание, трупано много столетия.

Нямам представа как ще протекат събитията занапред, но ако някой ден Винко Станс ми донесе тази книга с непонятни обяснения и невероятни случки, сигурно пак няма да му повярвам, че съм я писал аз.

